

Domov pro seniory Tovačov, p.o:

Most

Přirozené budování mostů mezi generacemi – kdysi samozřejmé soužití generací, společná práce, společná výchova a pak také společná péče o nemocné a umírající v dnešním moderním světě již není samozřejmostí. V mnohých rodinách z důvodu odloučení, odcizení, vysokého pracovního zatížení, je vskutku nemožné. A pak je milostí, když se něco takového podaří alespoň v ojedinělých případech, alespoň v domově pro seniory.

Náš domov pro seniory není odkládacím místem pro nepohodlné nemocné příbuzné. Je místem života – společného sdílení klienta-seniora s vlastními rodinnými příslušníky, s vlastními vnoučaty, ale také s dětmi z mateřských škol, uměleckých škol, základních i středních škol. Obohacujeme se vzájemně: děti přicházejí na námi připravené vánoční a velikonoční výstavy, vystupují na letní zahradní slavnosti, při příležitosti velikonoce, vánoc, dne matek a dalších příležitostech. Prezентují své znalosti z oblasti historie, nebo portréty seniory a podílí se na výmalbě chodeb. Naši senioři pak ukazují dětem krásu a kouzlo stáří, když jim dlouhé hodiny vyprávějí své životní příběhy a zážitky z mládí – z úplně jiného světa.

Příběh, o který se s vámi chci podělit, je velmi vážný, a přece krásný a cenný. Neoddělitelnou součástí života je také okamžik umírání. Stejně tak je neoddělitelnou součástí poskytované sociální služby. Ve chvílích, kdy se život seniora chýlí k závěru, vždy dáváme prostor jeho rodině k doprovázení. Mohou zůstat se svým blízkým po celou dobu jeho odcházení. Většinou svého seniora doprovází jeho syn či dcera, někdy dospělý vnuk či vnučka. Mají k dispozici hostinský pokoj, kde si mohou v klidu a nerušeně odpočinout nebo zůstat přes noc. Mají k dispozici kapli, k modlitbě a ztišení. Nebo mohou zůstat po celou dobu v pokoji klienta.

Paní Emilie byla v našem domově velmi krátce. Dokud se mohla hýbat, žila se svou rodinou v domku na vesnici. Po vážném úraze nastoupila v 87 letech do domova a velmi brzy po jejím nástupu došlo k tak závažnému zhoršení zdravotního stavu, že jsme požádali její rodinu o doprovázení. Přišli všichni, které milovala. Syn se u jejího lůžka střídal se snachou, oběma dospělými vnučkami a všemi pravnoučaty (5 až 16 let). Ve chvílích, kdy již paní E. nebyla schopna mluvit, se vnučka s její spolubydlící společně modlili, snacha jí dlouhé hodiny zpívala a pravnoučata předčítala dopisy, která si paní E. psala se svým manželem v posledním roce druhé světové války. Ten nejmenší, pětiletý pravnouček, ji alespoň držel za ruku. Personál upravil všechny své činnosti a úkony péče tak, aby rodina mohla nerušeně trávit poslední chvíle se svou příbuznou. Mohli jí tak naposledy vyjádřit svou lásku a vděčnost za společné chvíle života. Malé děti pak měly přirozenou účast na péči o svou umírající prababičku.

A proč se s vámi dělím právě o takový příběh? Pomohli jsme paní E. přejít poslední most. Pro nás, pečující, je velmi důležité vidět, že je možné v domově pro seniory vytvořit podmínky pro doprovázení umírajících a že je možné dát na něm účast i malým dětem. Zároveň je pro nás nadějí, že díky společnému doprovázení, na kterém má účast rodina klienta a personál domova, má i umírání hluboký sjednocující smysl.